

РЕШЕНИЕ

№ 4053

гр. София, 17.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 31.05.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Диляна Николова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Бончева, като разгледа дело номер **2411** по описа за **2013** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на ЗД [фирма], [населено място], чрез адвокат Г. срещу решение /без номер/ от 29.01.2013 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 15359/2012 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 101 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № Р-10-349/03.07.2012 г., издадено от заместник-председателя на Комисия за финансов надзор /КФН/.

С посоченото НП на касатора, на основание е наложено административно наказание - имуществена санкция в размер на 2 000 лева, на основание чл. 319, ал. 2 от КЗ, за нарушение на чл. 107, ал. 1 от КЗ.

В жалбата е посочено, че при съставянето на Акта за установяване на административно нарушение /АУАН/ са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Посочено е, че е изтекъл 3-месечния преклузивен срок по чл. 34 от ЗАНН, поради което административно-наказващия орган е следвало да прекрати производството. Твърди се, че неизпълнението на законовото задължение не е повторно, защото по преписката не е приложен акт за установяване на административно нарушение, доказващ по бузспорен начин това обстоятелство.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът не се представлява. От процесуалния му представител е постъпила писмена молба, в която се поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба, чрез юрисконсулт К. оспорва жалбата като неоснователна.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна, поради което решението на СРС следва да бъде потвърдено.

Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на пълномощника на ответника и представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. В процесуално качество на свидетел е разпитан актосъставителят. От събраните доказателства от фактическа страна е прието, че между ЗД [фирма] и С. Н. е сключен застрахователен договор по застраховка „Каско на МПС” - полица № 0922820201892473, относно лек автомобил марка „Фолксваген”, модел „Голф” с ДК [рег.номер на МПС], валидна от 16.11.2009 г. до 15.11.2010 г.

На 29.07.2010 г. застраховащият е предявил претенция за изплащане на застрахователно обезщетение във връзка настъпване на застрахователно събитие – кражба на МПС.

Застраховащият е уведомил застрахователя и съответното поделение на МВР. В ЗД [фирма] е образувана ликвидационна преписка № 100100010371 от 29.07.2010 г. На 30.07.2010 г., 01.11.2010 г., 8.11.2010 г. и на 09.11.2010 г. Н. е представила необходимите документи за установяване на основанието и размера на претенцията.

ЗД [фирма] е изплатило застрахователно обезщетение на 04.02.2011 г.

На 04.10.2011 г. Н. е подала жалба в КФН, в която е изразено оплакване от закъснялото плащане и от факта, че обезщетението е по-малък размер от договорената застрахователна сума.

При извършената проверка от застрахователя са изискани документи и писмени обяснения, представени с писма с вх. № 91-02-1075/22.11.2011 г. и № 91-02-1075/13.02.2012 г. Установено, че след 09.11.2010 г. застрахователят не е изисквал от застрахования допълнителни документи по реда на чл. 105 от КЗ, поради което срокът за изплащане на обезщетение или за отказ за такова тече от тази дата.

Към преписката е приложено наказателно постановление № Р-10-121/06.07.2009 г., влязло в сила 13.01.2010 г., с което на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция за неизпълнение на законово задължение по чл. 107, ал. 1 от КЗ.

За констатираното неизпълнение на законово задължение бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № Р-06-163 от 23.02.2012 г., връчен на представител на дружеството, който го е подписал без възражение.

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че административно-наказващият орган е приложил правилно закона, поради което е потвърдил оспореното НП.

Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна

следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен чрез изпращане на съобщение, което е получено от юрисконсулт А. на 12.02.2013 г. Жалбата е подадена чрез СРС на 21.02.2013 г. /вх. 7362/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал всички относими към спора обстоятелства. Разпитан е актосъставителят и са обсъдени събраните писмени доказателства. Изводите на СРС се споделят изцяло от настоящия състав касационната инстанция.

Съгласно разпоредбата на чл. 107, ал. 1 от КЗ е застрахователят е длъжен да се произнесе по всяка претенция в 15-дневен срок от представяне на доказателствата, изискани на основание чл. 105 от КЗ, като определи и изплати обезщетение или мотивира своя отказ. В разглеждания случай 15-дневния срок започва да тече от 09.11.2010 г., когато е са представени, последните изискани от застрахователя документи, необходими за установяването на основанието и размера на претенцията.

Законодателят императивно е създал задължение за застрахователя в срок 15 дни от представянето на всички доказателства по чл. 105, да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано да откаже плащането. Нарушението е формално и е без значение, дали се касае за забава от един или повече дни, а срокът е дефинитивно императивен, а не препоръчителен. Отговорността, която законът възлага на юридическите лица по реда на чл. 319, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 107, ал. 1 от КЗ, във връзка с чл. 83, ал. 1 от ЗАНН, е обективна и безвиновна. Тя е проява на засилена превенция на държавата срещу определени нарушения и за да бъде ангажирана, е достатъчно само да бъде констатирано неизпълнение на законови задължения.

В разглеждания случай се касае за регулиране на обществени отношения с финансов характер. Застрахователните дружества изпълняват особено важна регулативна функция, като акумулират финансов ресурс, чрез който по определени правила да компенсират претърпените от застрахованите лица вреди. Неизпълнението на тази основна функция от страна на застрахователите в законоустановените срокове ще засегне имуществената сфера на тези лица и ще обезсмисли в по-малка или по-голяма степен целта на застраховането – обезщетяване на вреди, настъпили в следствие на предвидени в съответните договори застрахователни събития. Наказанията по чл. 319 от КЗ са насочени именно към стимулиране на застрахователите да спазват предвидените в кодекса срокове за изпълнение на задълженията им, възникнали във връзка с поетите рискове. Във връзка с изложеното в случая не може да се приеме, че са налице предпоставките за прилагане на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

Лишени от фактическа и правна опора са оплакванията, че АУАН е съставен извън срока по чл. 34 от ЗАНН. Жалбата е била подадена на 04.10.2011 г. КФН е изисквала от застрахователя документи, за да се прецени нейната основателност. Такива са представени с писма от 22.11.2011 г. и 13.02.2012 г., поради което следва да се приеме, че съставения на 23.02.2012 г. АУАН е в рамките на 3-месечния срок по чл. 34 от ЗАНН.

Неоснователни са инвокираните доводи, че СРС не е обсъдил защо наказанието

следва да се наложи при условията на повторност. Към административната преписка са приложени доказателства за това, че дружеството е било санкционирано с влязло в сила НП № Р – 10 – 121/06.07.2009 г. за нарушение на чл. 107, ал. 1 от КЗ. По силата на § 1, т. 37 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Посоченото НП е влязло в сила на 13.01.2010 г. след потвърждаването му от СРС.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, IX касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение /без номер/ от 29.01.2013 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 15359/2012 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 101 състав.

Решението е окончателно.